

Proloog

Scotland Street
Edinburgh

Ik had mijn oma met mijn muziek en mijn eindeloze geklets over Ewan behoorlijk uitgeput. Haar ogen vielen om de paar minuten dicht, maar steeds gingen ze een moment later ook weer open en mompelde ze: 'Och jeetje.' Mijn vriend Ewan kon me nu elk moment uit Edinburgh komen ophalen en dus vond ik het geen probleem om buiten op hem te wachten zodat oma een hoognodig dutje kon doen.

Toen ik ter afscheid een voorzichtige kus op haar fragiele wang drukte, glimlachte oma me ondanks haar overduidelijke vermoeidheid nog eens liefdevol toe. Op weg naar de voordeur bleef ik in de hal van haar ruime woning even staan. Sinds mijn opa drie jaar geleden overleden was, leek het huis wel een stuk groter en killer geworden. Ik deed mijn best om regelmatig vanuit het kleine dorp waar mijn ouders woonden naar mijn oma te reizen om een nachtje bij haar te logeren. Soms bleef ik zelfs een heel weekend bij haar, want stiekem voelde ik me bij mijn oma een stuk meer op mijn gemak dan thuis.

Dit keer kon ik echter niet het hele weekend bij haar blijven. Ewans band trad namelijk op en hij wilde graag dat ik kwam kijken. Hij speelde basgitaar. Ik kon niet wachten om hem vanavond op het podium te zien stralen, maar zag wel op tegen de onvermijdelijke horde meisjes die hem na elk optreden opwachtte. Mijn vriendin Caro had me al gewaarschuwd dat dat waarschijnlijk zou gebeuren. Toch vond ik het ondanks die voorkennis lastig om ermee om te gaan.

Ik trok oma's voordeur achter me dicht en ging toen onder aan het stenen trappetje voor haar huis staan zodat Ewan me

goed kon zien. Met zijn zeventien jaar was hij een paar jaar ouder dan ik en hij had pasgeleden zijn rijbewijs gehaald. Hij vond het heerlijk om in zijn oude, afgeleefde Punto te rijden en dus voelde ik me niet schuldig dat hij speciaal voor mij heen en weer naar Edinburgh moest reizen.

Terwijl ik mijn telefoon en mijn oordopjes uit mijn tas haalde zodat ik tijdens het wachten naar muziek kon luisteren, hoorde ik schuin achter me het geluid van een voet die over het cement schoof. Met een ruk draaide ik me om en keek ik recht in de ogen van een jongen.

Hij stond voor de deur van de burens, een paar treden hoger op de trap dan ik en keek me aan alsof hij zojuist een geest gezien had. Hoe langer ons oogcontact duurde, des te sneller mijn hart begon te kloppen.

Zijn rossige, net iets te lange haar viel warrig om zijn gezicht. Zijn rommelige kapsel stoorde me echter niet, want hij... ik haalde diep adem en er trok een nerveus gevoel door mijn buik. Hij was ongelooflijk knap. Op school had ik nog nooit zo'n woest aantrekkelijke jongen gezien. Terwijl hij het trappetje af liep, zag ik dat hij felgroene ogen had. Ogen waarin ik het liefst ter plekke zou willen verdrinken. Toen hij zijn blik uiteindelijk afwendde, kwam dat doordat hij afgeleid raakte door mijn haar.

Ietwat onzeker streek ik een lok achter mijn oor. De jongen volgde mijn beweging precies. Hoewel ik tegenwoordig voornamelijk complimenten kreeg over mijn haar, was ik er op de basisschool regelmatig mee gepest. Enerzijds was ik er dan ook onzeker over, maar anderzijds wilde ik het niet veranderen. Ik had mijn haar namelijk van mijn moeder geërfd en het was een van de weinige dingen die we met elkaar gemeen hadden.

Mijn lange lokken vielen in losse krullen over mijn rug en reikten tot net boven mijn billen. Ze waren niet uitgesproken rood of blond. Sommige mensen zeiden dat ze lichtbruin waren, maar zelf was ik het daar niet mee eens omdat er een duidelijke rode gloed te zien was. Als er zonlicht op mijn haar viel, leek het volgens mijn oma altijd net alsof het vanuit het niets vuurrood begon te stralen.

Onze blikken kruisten elkaar opnieuw.

Wel een minuut lang bleven we elkaar aankijken, tot ik me een beetje ongemakkelijk begon te voelen.

Ik keek naar zijn zwarte T-shirt. Het was van de Amerikaanse rockband TATE en zodra ik dat opmerkte, verscheen er een glimlach om mijn lippen. The Airborne Toxic Event was een van mijn favoriete muziekgroepen. ‘Heb je ze live gezien?’ vroeg ik jaloers.

De jongen trok vragend zijn wenkbrauwen op en keek toen naar zijn T-shirt, waardoor hij opeens beseftte wat ik bedoelde. Toen hij me weer aankeek, krulden ook zijn mondhoeken omhoog. ‘Helaas niet.’

Zodra ik zijn stem hoorde, voelde ik een golf van opwinding door mijn borst trekken en stapte ik iets dichtter naar het hekje toe dat ons van elkaar scheidde. ‘Ik zou zo graag een keer naar een van hun concerten willen.’

Ook hij kwam dichterbij en ik moest mijn kin een stukje optillen om hem aan te blijven kijken. Hij was lang. Zelf was ik een meter zestig en hij was zeker een kop groter dan ik. Voordat ik me kon inhouden, liet ik mijn blik over zijn lichaam glijden. Hij had brede schouders, gespierde armen en lange vingers die zich inmiddels om een van de spijlen van het hek gekruld hadden. Zodra ik me afvroeg hoe het zou zijn om door zijn ultiem mannelijke, maar toch ook gracieuze handen aangeraakt te worden, voelde ik een warme gloed door mijn buik trekken.

Ik dacht blozend aan wat ik vorige week met Ewan gedaan had en zag voor me hoe deze jongen hetzelfde met me zou doen. Schuld bewust beet ik op mijn lip en concentreerde ik me weer op zijn ogen.

Hij leek totaal niet door te hebben dat mijn gedachten door ons intense oogcontact waren afgedwaald. ‘Je bent dus fan van TATE?’ vroeg hij.

Ik knikte. Op de een of andere manier maakte deze jongen me ontzettend verlegen.

‘Dat is ook mijn favoriete band.’ Hij grijnsde kort en ik vroeg

me meteen af hoe zijn glimlach eruit zou zien.

‘Ik vind ze ontzettend goed.’

‘Ja?’ Hij leunde iets dichters naar me toe. Zijn ogen onderzochten mijn gezicht, alsof ik een van de meest bijzondere wezens was die hij ooit had gezien. ‘Welke bands vind je nog meer goed?’

Mijn hart klopte zo snel dat ik nog amper normaal kon praten en in recordtempo noemde ik alle muziekgroepen op waar ik regelmatig naar luisterde.

Toen ik klaar was, lachte hij naar me en was ik op slag betoverd. Zijn blik had iets flirterigs, maar ook iets jongensachtigs charmants en vertederends. Hij had een prachtige glimlach. Echt een prachtige glimlach.

Ik deed mijn uiterste best om mijn hartslag onder controle te krijgen en leunde iets dichters naar het hek toe.

‘Hoe heet je?’ vroeg hij. Zijn stem klonk nu zachter, aangezien we inmiddels zo dicht bij elkaar stonden dat we zelfs de zachtste fluisteringen zouden kunnen verstaan. Ik voelde zijn warmte en werd me in één klap een stuk bewuster van mijn eigen lichaam. Wederom begon ik te blozen. Ondanks mijn roodbruine haar had ik gelukkig geen bleke huid en dus zou mijn gène hem hopelijk niet al te veel opvallen.

‘Shannon,’ antwoordde ik zachtjes. ‘En jij?’

‘Cole,’ zei hij. ‘Cole Walker.’

Zelfs die simpele bekentenis wist meteen een glimlach op mijn gezicht te toveren. Zijn naam paste perfect bij hem. ‘Met zo’n naam zou je zo een superheld kunnen zijn.’

Cole grijnsde. ‘Een superheld?’

‘Ja. Als er ooit een zombie-invasie komt, zou ik me best kunnen voorstellen dat iemand met de naam Cole Walker de mensheid redt.’

Hij begon zachtjes te lachen. Het geluid was hartverwarmend en er verscheen een twinkeling in zijn ogen. ‘Een zombie-invasie?’

‘Je weet maar nooit,’ zei ik. Het leven zat immers vol verrassingen.

‘Je lijkt je er niet echt zorgen over te maken.’

Ik maakte me er ook geen zorgen om en dus haalde ik mijn schouders op. ‘Eigenlijk heb ik nooit zo goed begrepen wat mensen nu zo eng vinden aan zombies. Ze zijn immers ontzettend traag en ook nog eens hersendood.’

Cole snoof. ‘Daar zit wat in.’

Ik lachte naar hem. ‘Dus vertel eens, Cole Walker, ben je een superheld?’

Hij wreef over zijn wang en wendde toen peinzend zijn blik af. ‘Wat maakt iemand eigenlijk een superheld?’ vroeg hij zich hardop af.

Ik verwonderde me even over zijn diepzinnige vraag en haalde toen mijn schouders op. ‘Een superheld is iemand die levens redt, denk ik.’

Hij keek me weer aan. ‘Ja, misschien wel.’

In een poging de sfeer iets lichter te maken, glimlachte ik verleidelijk naar hem. ‘Dus... heb je wel eens een leven gered?’

Cole lachte. ‘Ik ben pas vijftien. Je moet me wel eerst een kans geven.’

Tot mijn verbazing waren we dus even oud. Hij zag er echter een stuk ouder uit. ‘Voor iemand van vijftien ben je wel erg lang.’

Met een glimlachje om zijn lippen liet hij zijn ogen over mijn lichaam glijden. ‘Misschien vind je me wel gewoon zo lang omdat je zelf een stuk kleiner bent.’

‘Noem je me nou klein?’

‘Dat ben je toch ook, of vind je zelf van niet?’

Ik trok mijn wenkbrauwen op. ‘Ik weet heus wel dat ik niet lang ben, maar dat wil nog niet zeggen dat ik het leuk vind om klein genoemd te worden. Misschien voel ik me wel hartstikke onzeker over mijn lengte en uit ik dat door kwaad op de hele wereld te zijn.’

‘Misschien geldt datzelfde wel voor mij.’

Ik keek hem met samengeknepen ogen aan, waarop hij begon te lachen.

‘Oké, ik vind het niet *echt* erg om lang te zijn. Maar als je het

mij vraagt, hoef jij ook niet onzeker of kwaad te zijn omdat je iets kleiner bent.'

'Dat ben ik ook niet,' zei ik snel. 'Ik probeerde gewoon een punt te maken.'

'Wel een beetje een zinloos punt.'

Ik begon te giechelen. Dit gesprek werd met de tweede vreemder. 'Ja.'

Cole lachte en zodra ik in zijn ogen keek, voelde ik wederom een golf van warmte door mijn lichaam stromen. 'Waarschijnlijk is je lengte nog nooit iemand opgevallen. Je hebt immers zulk fantastisch haar en zulke prachtige ogen dat al het andere daarbij wegvalt.' Zodra die gulle woorden over zijn lippen gekomen waren, begon hij te blozen. Ongemakkelijk haalde hij een hand door zijn haar, alsof hij zich schaamde dat hij zijn gedachten hardop had uitgesproken.

Mijn wangen gloeiden van plezier. 'Zelf heb je anders ook erg mooie ogen.'

Door mijn opmerking verdween zijn ongemak als sneeuw voor de zon. Cole leunde nog iets dichters naar me toe. 'Zeg alsjeblieft dat je hier woont.'

Voordat ik op zijn woorden kon reageren, klonk er opeens een hard getoeter en stoven we allebei achteruit. Zodra Ewan in zijn oude Punto de straat binnenreed, stond ik weer met beide benen op de grond. De afstand tussen mij en Cole maakte me bijna verdrietig. 'Ik woon in Glasgow,' vertelde ik hem bedroefd. Toen gebaarde ik naar de auto. 'Mijn vriend komt me net ophalen.'

Meteen kreeg Cole een teleurgestelde blik in zijn ogen. 'Je vriend?' Hij wierp een korte blik op de auto en slikte.

Ik voelde een pijnlijke steek in mijn borst. 'Sorry,' fluisterde ik, al wist ik eigenlijk niet zo goed waarom.

'Zeg dat wel,' mompelde hij.

Ewan toeterde nog eens en met mijn blik nog altijd op Cole gericht begon ik naar mijn vriend toe te lopen. Pas toen ik bij zijn auto aankwam, lukte het me mijn ogen neer te slaan en stapte ik in.

‘Hé, schatje,’ zei Ewan.

Met bevende lippen glimlachte ik naar hem. ‘Hé.’

Hij gaf me een kus en haalde toen zijn auto van de handrem om weg te rijden.

Ik keek snel op om nog een laatste blik op Cole te kunnen werpen, maar tot mijn grote teleurstelling was hij verdwenen.

‘Wie was dat?’ vroeg Ewan.

‘Wie?’

‘Die jongen op de trap.’

‘Ik weet het niet.’ Diep vanbinnen hoopte ik echter vurig dat ik hem op een dag beter zou leren kennen.

Ewan begon vrolijk over zijn band te vertellen. Hij vroeg niet hoe mijn bezoek geweest was of hoe het met mijn oma ging, hoewel ik hem al meerdere keren verteld had dat ik me zorgen om haar maakte. Hoe verder we van Scotland Street verwijderd raakten, des te dwazer ik me voelde. Het lot had me zojuist twee mogelijkheden voorgehouden en ik had de verkeerde keuze gemaakt.

1

Edinburgh

Negen jaar later

INKARNATE.

Ik keek naar het bord boven de deur van de tattoostudio op Leith Walk en beet op mijn lip. Er zat niks anders op. Ik zou simpelweg de deur open moeten duwen en naar binnen moeten lopen.

Ik ademde diep uit en probeerde mijn gezicht te ontspannen zodat ik mijn gebruikelijke ongeïnteresseerde pruillip kon trekken. Het logo van INKarnate was in een opvallend lettertype boven de deur geschilderd. De twee glazen ruiten aan weerszijden van de ingang hingen vol foto's van getatoeëerde lichaamsdelen, ontwerpen en opvallende rood met paarse borden waarop de woorden TATOEAGES, PIERCINGS en TATOEAGEVERWIJDERING stonden. Op de ruit die het verst van me verwijderd was, stond trots aangekondigd dat dit de NUMMER #1 TATTOOSTUDIO VAN SCHOTLAND was en dat de zaak was BEKROOND MET DIVERSE PRIJZEN.

Hoewel ik zelf geen tatoeages had, kende ik INKarnate wel. Dat kwam weliswaar mede doordat ik een paar exen met tatoeages had, maar ook zonder hen had ik van Stu Motherwells studio af geweten. Hij had namelijk een ijzersterke reputatie en was de afgelopen jaren al een aantal keer op televisie geweest. Stu was inmiddels zo'n dertig jaar de eigenaar van INKarnate. Hij was een getalenteerde en ambitieuze tatoeëerder die alleen de beste artiesten inhuurde om in zijn zaak te werken.

Je zou denken dat ik ontzettend blij was dat hij me had uitgenodigd voor een sollicitatiegesprek. Hij was op zoek naar een receptioniste die ook een aantal administratieve taken zou

uitvoeren. INKarnate stond echter voor alles waar ik me op dit moment verre van probeerde te houden. Alles wat zo ontzettend slecht voor me was.

De enige reden dat ik had gesolliciteerd, was dat er verder maar weinig administratieve vacatures te vinden waren geweest.

Het was bijna ironisch dat dit de enige sollicitatie was waarop ik zowaar een reactie had gekregen. Ik kon het gesprek echter onmogelijk afzeggen en sloeg met een diepe zucht mijn armen over elkaar terwijl ik naar het bord keek waarop TATOEAGES stond. Mijn situatie in Glasgow was de afgelopen weken zo onhoudbaar geworden dat ik er simpelweg niet langer kon blijven en Edinburgh was de enige plaats die ik goed genoeg kende om ernaartoe te verhuizen. De stad was alleen allesbehalve goedkoop. Het hotel waar ik verbleef leek meer op een hostel, maar toch kon ik het me niet veroorloven om er nog lang te blijven. Er stond genoeg geld op mijn bankrekening om twee maanden een klein appartementje te huren. Om voor een woning in aanmerking te komen, had ik echter eerst werk nodig.

Ik moest eten en ik moest een dak boven mijn hoofd zien te houden.

En zoals mijn oma vroeger altijd zei, viel er in het leven nu eenmaal niet altijd iets te kiezen.

Ik liet mijn armen langs mijn lichaam vallen (met mijn gebruikelijke defensieve houding zou ik de baan immers nooit krijgen) en wachtte tot een vrouw met een kinderwagen de studio gepasseerd was. Toen stapte ik zelfverzekerd op het pand af en liep ik naar binnen. Zodra ik de deur opendeed, klonk boven mijn hoofd het gerinkel van een ouderwetse bel.

De lage hakken van mijn laarzen maakten een hard klakkend geluid toen ik over de chique wit getegelde vloer liep. Tussen de witte mozaïekstukken lag af en toe een zilveren tegel, wat de zaak een elegante uitstraling gaf die ik in een tattoostudio niet had verwacht.

Ik liet mijn blik kort over het interieur glijden. De studio zag er modern en een stuk minder duister uit dan de meeste zaken

die ik kende. De grote open ruimte voelde uitnodigend aan. Aan mijn linkerhand bevond zich een zwarte marmeren balie waarop een prachtige iMac stond. Erachter zag ik een lange kast staan waarin mappen vol documenten waren opgeslagen. Tegenover de balie, aan mijn rechterhand, stond een zwarte L-vormige bank. Aan de scheuren in het leer zag ik dat het meubel al een behoorlijke tijd meeging, maar toch zag het er erg comfortabel uit. Op de glazen salontafel voor de bank stond een schaal vol snoepjes met glimmende verpakkingen. Aan een van de witte muren hingen talloze afbeeldingen van tatoeageontwerpen. De enige oppervlakken zonder creatieve kunstwerken waren die van de scheidingswandjes die de ruimte in een aantal verschillende delen opsplitten. Daarop hingen televisieschermen waarop zachtjes indie- en rockmuziek werd afgespeeld en het portfolio van elke artiest als een slideshow voorbijtrok.

In deze studio draaide het leven overduidelijk puur en alleen om kunst.

Maar waar waren de artiesten dan?

Ik keek het verlaten pand rond, tot ik uiteindelijk links achter in de ruimte een deur ontdekte. Erachter klonk het zachte gebrom van een tatoeageanaald. Blijkbaar was een van de artiesten al aan het werk.

Zou ik gewoon op de deur kloppen?

Terwijl ik stond te aarzelen, kwam er achter me een man binnen. Ik stapte snel opzij om hem erdoor te laten en glimlachte verontschuldigend.

‘Alles goed?’ Hij knikte naar me en liep toen vastberaden naar de balie toe om een paar keer op de ouderwetse bel te drukken.

O. Oké.

Een moment later verscheen er iemand in de deuropening achter in de zaak. Het was een lange, breedgeschouderde man die meteen diepe indruk op me maakte. Toen hij iets dichterbij kwam, viel mijn mond open. Ik herkende hem direct.

De man had een grijswitte baard, lang dun haar, een vrolijke grijns om zijn lippen en diepe rimpels om zijn blauwe ogen.

Daar was hij dan. Stu Motherwell.

Hij liep kalm naar de balie en ik zag dat zijn zwarte motorlaarzen hun beste tijd jaren geleden al hadden gehad. Door de deuropening achter hem klonk nog altijd het gebrom van een tatoeagenaald, dus waarschijnlijk was er naast Stu nog iemand aan het werk.

‘Dag, jongen,’ zei hij om de jongeman te begroeten. ‘Wat kan ik voor je doen?’

‘Ik heb over tien minuten een afspraak om een tatoeage te laten verwijderen.’

‘En wat is je naam?’

‘Darren Drysdale.’

Stu keek op het computerscherm en klikte een paar keer met de muis. ‘Drysdale. Ga nog maar even zitten, dan komt Rae je zo halen. Ik zou je wel een kop koffie willen aanbieden, maar mijn vorige receptioniste heeft zo’n ingewikkeld apparaat aangeschaft dat niemand weet hoe het werkt.’

De klant lachte. ‘Dat geeft niet.’ Hij knikte nog eens en ging op de bank zitten.

Stu richtte zijn blik nu op mij. Hij nam me kort in zich op en grijnsde me toen breed toe. ‘En wat kan ik voor jou doen, kleine fee?’

Kleine fee? Zo had nog nooit iemand me genoemd. Als hij mijn potentiële baas niet was, zou ik hem waarschijnlijk meteen op zijn nummer hebben gezet, maar ik had werk nodig en dus hield ik me in.

Misschien werd ik de laatste tijd door alles wat er gebeurd was wel iets te snel kwaad. Ik was echter ook wanhopig en besloot me voor te stellen. ‘Ik ben Shannon MacLeod,’ zei ik terwijl ik hem mijn hand aanbood. ‘Ik heb als het goed is een sollicitatiegesprek voor de baan van receptioniste en administratief medewerkster.’

‘Goddank,’ lachte Stu terwijl hij om de balie heen liep en zijn lange vingers om de mijne vouwde. Hij schudde mijn hand zo stevig dat mijn hele lichaam meedeinde. ‘Eindelijk iemand

die er normaal uitziet. De vorige sollicitante had volgens mij al veertig jaar geen mensen meer gezien.'

'O ja?' Hoe moest ik in vredesnaam op die opmerking reageren?

'Ja. Ze wist niet eens wat een apadravya of een ampallang was.'

Zodra ik hem over genitale piercings hoorde praten, verscheen er een frons tussen mijn ogen. Je moest wel heel veel lef hebben om vrijwillig zo'n ding te nemen. 'Zetten jullie die hier dan ook?'

'Simon zet onze piercings. Hij zet alles wat je je maar kunt bedenken.' Stu grijnsde. 'Zo te zien weet jij gelukkig wel waar ik het over heb.'

Ik knikte, al vond ik het wel ietwat ongemakkelijk om het met mijn potentiële nieuwe baas meteen over penispiercings te hebben. Als ik de baan kreeg, zou dat echter zomaar eens een doodgewoon gespreksonderwerp kunnen worden. 'Waar-schijnlijk zullen er alleen niet zoveel mannen zijn die zo'n ding willen, of wel?'

'Niet echt, nee. Al gok ik dat veel vrouwen het wel fijn zouden vinden als er iets meer mannen met die piercing zouden rondlopen.' Stu lachte om zijn eigen grap en wenkte me terwijl hij naar de deur achter hem begon te lopen. 'Mijn kantoor is hierachter. Laten we daar verder praten.'

We liepen een lange hal in die naar diverse deuren leidde. Het gebrom kwam uit de middelste van drie kamers. Stu gebaarde naar de vertrekken. 'Dit zijn onze werkruimtes.' Toen wees hij naar de eerste. 'Deze deel ik met mijn manager. Hij is onze hoofdartiest en neemt de meeste grote projecten op zich, tenzij ik die natuurlijk zelf doe. Helaas is hij op vrijdag vrij en kan ik je dus niet meteen aan hem voorstellen. De middelste ruimte is van Rae. Die maakt op dit moment een kleine tatoeage af. Zij is ook degene die hier tattoo's verwijdert. De laatste ruimte is van Simon. Die is ook tattooartiest, maar zet vooral veel piercings.' Stu knikte naar een deur aan het einde van de hal. 'En dit is mijn kantoor.'